

1

Waarom kan het niet elke dag kerst zijn?

Om acht uur word ik wakker met een glimlach, want de radio van mijn wake-uplight slaat precies aan op het moment dat Bianca Ryan vanuit de grond van haar hart zingt: *'Why couldn't it be Christmas, Christmas, Christmas everyda-a-a-ay?'*

Dit is mijn lievelingsliedje. En vandaag is mijn lievelingsdag.

Ik zou, net als Bianca Ryan, wel willen dat het elke dag kerst was.

De lichtjes, de muziek, het hele sfeertje eromheen: mijn hart gaat van blijdschap gewoon al sneller kloppen als ik eraan denk. Ik lééf voor kerst. Het is de beste tijd van het jaar. Beter dan alle andere dagen bij elkaar. Waarschijnlijk zou ik om te illustreren hoe dol ik ben op kerst nu moeten zeggen 'beter dan mijn verjaardag', maar dat hoeft niet, want vandaag ben ik óók nog jarig. Hoe tof is dat? Mijn verjaardag valt op 25 december. Waarschijnlijk was het voorbestemd dat kerst mijn lievelingsfeest zou worden; mijn ouders hebben me niet voor niets Noëlle genoemd. Het maakt niet eens echt uit hoe oud ik precies ben geworden. Het is me niet te doen om mijn verjaardag, maar om kerst.

(Bovendien word ik dertig, dus ik zie geen reden om dat uitgebreid te vieren.)

Juist. Kerst. Laten we op kerst focussen.

Ik zet de radio wat harder terwijl Bianca Ryan zingt over *'riding round with Santa on his sleigh'*, sla het dekbed van me af en dans in mijn flanellen rendierenpyjama naar de woonkamer. Mijn flatje mag dan aan de bescheiden kant zijn, op dit moment ziet het eruit als een kerstwalhalla. Samen met mijn vader heb ik de mooiste kerstboom gekocht die ik kon vinden, en die staat nu prachtig versierd te glinsteren naast mijn nephaard. Ik kies ieder jaar een ander kleurthema voor mijn kerstversiering. Dit jaar ben ik gegaan voor de klassieke combinatie van goud en dieprood. Eerder wilde ik er niet aan omdat het zo voor de hand ligt, maar nu ik mijn huis volledig in rood- en goudtinten heb gehuld, bevalt het me eigenlijk prima. Vorig jaar had ik zilver en groen, het jaar daarvoor zwart en brons, en het jaar dáárvoor... Nou ja, zo ver hoeven we nu ook weer niet terug te gaan.

Inmiddels staat mijn kelderbox dusdanig vol met kerstversiering dat er simpelweg niet nog meer dozen bij passen. Waarschijnlijk moet ik volgend jaar voor het eerst 'oude' kleuren gaan combineren. Ik krijg al een beetje buikpijn als ik eraan denk.

Maar goed, dat is volgend jaar pas. Eerst heb ik vanavond nog om me op te verheugen.

Mijn kerstverjaardag!

Ik druk op de schakelaar van het verlengsnoer, en prompt beginnen in de kerstboom en door de hele kamer sprookjesachtige lichtjes te fonkelen. Met het laatste refrein van *'Why Couldn't It Be Christmas Everyday'* op de achtergrond en mijn woonkamer vol kerstgeluk kan ik me bijna indenken dat ik in een McMansion woon en dat er buiten mijn woonkamerraam een dik pak sneeuw ligt. Van die sneeuw die knerpt onder je moonboots als je dik ingepakt naar buiten gaat om samen met je lief een sneeuwpop te bouwen.

Of, je weet wel, in je eentje.

Dan maak ik de fout om de gordijnen open te trekken. Mijn hoop op sneeuw verdwijnt als, nou ja, sneeuw voor de zon. En daar had ik misschien nog mee kunnen leven als het zo'n stralende, kraakheldere winterdag was waarvoor mensen speciaal op wintersport gaan, maar nee: het is grijs, druilerig zeikweer. Dunne straaltjes motregen miezeren over het raam naar beneden, en de parkeerplaats waar mijn flat op uitkijkt gaat naadloos over in de loodgrijze lucht.

Snel trek ik de gordijnen weer dicht, net op het moment dat de radiohost aan de weervrouw vraagt: 'En, Heleen: denk je dat we nog kans hebben op een witte kerst?'

In plaats van ja of nee te antwoorden, barst Heleen de Weervrouw in lachen uit. 'Goeie, Rob.'

De dj grinnikt en start dan 'In The Shadows' van The Rasmus. Ik trek mijn wenkbrauwen op. Da's een oudje – het is al zeker een decennium geleden dat ik die voor het laatst ergens heb gehoord.

Juist. Geen witte kerst, dus.

Nou ja, in ieder geval heb ik vanavond nog om naar uit te kijken.

Ieder jaar organiseer ik op eerste kerstdag een verjaardagskerstdiner, ook wel bekend als Noëllekerst. Niks groots of ingewikkelds, hoor, gewoon een klein feestje, alleen voor intimi: mijn ouders, broer, zus en beste vriendin. Dit jaar is het clubje zelfs nog kleiner, want mijn broer heeft een sabbatical genomen van zijn makelaarsbestaan en zit nu in Australië.

Ik pak mijn telefoon erbij om een blik op mijn Christmas Checklist te werpen. Speciaal voor kerst maak ik ieder jaar een to-dolijst per dag, zodat ik precies weet wat er nog moet gebeuren. De lijst begint 364 dagen van tevoren, want (pro-tip!) vlak na kerst is de kerstversiering altijd keihard in de aanbieding. Ieder jaar bedenk ik de dag na mijn verjaardag wat voor kleurthema

ik het jaar erop wil, zodat ik in het deprimerende zwarte gat tussen kerst en oud en nieuw op jacht kan naar kerstspullen met monsterkorting.

Mijn persoonlijke Christmas Checklist ziet eruit als volgt:

- 08.00 uur: wekker, douchen, aankleden, opmaken
- 09.30 uur: vlees en vis ophalen
- 10.30 uur: etagère voor koffie en thee klaarmaken
- 10.45 uur: vlees marineren, zalm kruiden, aardappels etc. schillen
- 11.45 uur: Beef Wellington voorbereiden
- 12.00 uur: kerststal uit de berging halen voor Clau
- 12.15 uur: kerstplaylist opzetten
- 12.30 uur: tafelkleed strijken, servetten vouwen, tafel dekken (denk aan tafelconfetti!)
- 13.00 uur: Claudia en Safi komen
- 14.00 uur: pap en mam komen
- 14.15 uur: koffie, thee en lekkers
- 15.00 uur: ovenschotel in de oven op lage temperatuur
- 15.30 uur: sausjes maken
- 16.00 uur: zalm in de oven
- 16.30 uur: Beef Wellington in de oven
- 16.35 uur: carpaccio maken
- 17.00 uur: voorgerecht
- 17.30 uur: foto voor de kerstboom
- 18.00 uur: hoofdgerecht
- 19.00 uur: nagerecht
- 20.00 uur: spelletje (NIET 30 Seconds!)
- 21.30 uur: cadeautjes uitpakken

Dan zie ik dat ik een berichtje heb van Claudia.

Kan ik je ergens mee helpen vandaag, NoNo?

Zoals gepland heb ik gisteren en eergisteren de meeste boodschappen al gedaan, dus eigenlijk heb ik niet echt hulp nodig. Maar ik ken haar langer dan vandaag: mijn zus zoekt een excuus om langs te komen. Wat ik ook antwoord, ze staat hoe dan ook binnen een halfuur voor de deur. Daarom stuur ik terug: *Graag, gezellig als je wat eerder komt! Hoe laat?*

Het duurt maar twee seconden voordat er in beeld verschijnt: *Nu?*

Ik frons. Blijkbaar verveelt ze zich écht. Dan gaat er een lampje branden in mijn achterhoofd. Enthousiast vliegen mijn vingers over mijn telefoonscherm. *Als je toch nu al langskomt, kun je mooi langs Henk en Henny voor mijn bestellingen, dan hoef ik dat niet meer te doen. Ik zal het geld alvast naar je overmaken.*

Is goed, antwoordt ze.

De slager en de visboer zitten naast elkaar en zijn toevallig ook nog beste vrienden. Uit coulance naar hun vaste klanten toe hebben ze op eerste kerstdag tussen negen en elf uur 's ochtends allebei de winkel open voor het afhalen van bestellingen en een glas glühwein. Ik vermoed dat Claudia de wijn laat zitten, maar een stuk kerststol gaat er vast wel in.

Ik spring onder de douche, tevreden met deze efficiënte oplossing. Ik zeep me in met mijn speciale dure kerstzeep die ik van mezelf maar eens per jaar mag gebruiken. Hij ruikt naar een zoete combinatie van appel en kaneel. Zodra deze geur mijn neus bereikt, stijgt mijn geluk direct met zo'n zeshonderd procent.

Na het douchen föhn ik mijn haar droog tot het licht golft. Het liefst had ik krullen gehad, maar meer dan dit wordt het helaas nooit. Ik trek de outfit aan die ik maanden geleden al heb uitgezocht: een bordeauxrode, nauwsluitende jurk, met daarbij gouden oorknopjes en een dun gouden kettinkje. Als ik nu heel stil voor de kerstboom zou gaan staan, zou niemand me terugvinden, zo goed pas ik in mijn eigen kleurthema.

Stap twee is kerstmuziek. Ik blaas het stof van de bejaarde stereotoren onder mijn nachtkastje en druk op play om de gouwe ouwe kerstmix-cd te starten. Een tikkeltje ouderwets, ik weet het, maar ik begin al zo lang ik me kan herinneren mijn verjaardag met een kerst-cd. Eerst was het er eentje die mijn ouders nog hadden uit de jaren tachtig, maar daar zaten op het laatst zoveel krassen op, dat ik in 2007 voor een prikkie een nieuwe verzamel-cd heb gescoord tijdens de faillissementsuitverkoop van een platenzaak, want toen kocht al niemand meer cd's. Voor later vandaag heb ik een kerstplaylist, maar de dag begint, zoals het hoort, met het indrukken van de playknop op mijn stereo. Mijn hart vult zich met knusse, nostalgische gevoelens bij het geluid van de disk die begint te draaien. Dan start het eerste nummer – uiteraard Mariah Carey's 'All I Want For Christmas Is You'. Ik onderdruk een huivering en skip snel naar nummer twee: 'Last Christmas'. Wham!. Veel beter.

Ik ben net klaar met mijn eyeliner als de bel gaat. Nog één keer kijk ik mijn reflectie aan, met een blij-zenuwachtig gevoel in mijn buik. 'Showtime,' mompel ik tegen mijn grijnzende spiegelbeeld.

In de vijf seconden die het me kost om bij de deur te komen, drukt Claudia al voor de tweede keer op de bel. Mijn zus is misschien wel de ongeduldigste persoon op aarde (wat overigens een extreem slechte combinatie vormt met haar huidige hoogzwangere staat).

Op het kleine schermpje naast de deur zie ik haar inderdaad voor de deur staan, behangen met tassen. In haar armen houdt ze twee op elkaar gestapelde pakketten, vermoedelijk mijn vlees- en visbestellingen. Ze laat de zichtbaar zware dozen op haar gigantische buik rusten en ondanks het feit dat het schermpje maar uit een stuk of tien pixels bestaat, zé ik haar zuchten en met haar voet tikken.

Shit, waarom heb ik er niet bij stilgestaan dat ze zelf natuurlijk ook met tachtig tassen vol cadeaus aan zou komen zetten? Dat, plus mijn bestellingen: nóg meer sjouwwerk. En uiteraard vraagt ze niet om hulp of loopt ze even twee keer heen en weer naar de auto, want zoals Claudia al zo ongeveer sinds de bevruchting zegt: ‘Ik ben zwanger, niet gehandicapt.’

Snel druk ik op het knopje om de benedendeur open te doen en ik roep haastig door de intercom: ‘Ik kom je helpen!’

‘Niet nodig, hoor,’ klinkt Claudia’s stem blikkerig door de luidspreker, maar ik ben de deur al uit en vlieg het trappenhuis in. Omdat ik op de eerste verdieping woon, loont het meestal niet om op de lift te wachten.

Als ik beneden ben, waggelt mijn zus al naar de lift. ‘Fijne... verjaardag... en... vrolijk... kerstfeest... NoNo,’ puft ze. Met haar dennengroene jas, pluizige sjaal en plastic tassen in alle kleuren van de regenboog is ze zelf net een kerstboom. Het verbaast mensen vaak als ze horen dat wij zussen zijn, want op onze blauwe ogen na hebben we niet bepaald grote gelijkenissen. Claudia heeft de lengte van mijn vader, terwijl ik net zo’n klein opdondertje ben als mijn moeder. Daarbij heb ik stroblond haar en een rond gezicht (plus iets te grote ogen, waardoor ik vroeger weleens door een onaardig klasgenootje met een spookdier ben vergeleken) en heeft Claudia juist bruin haar en een lang en slank gezicht (met ogen die er níét uitzien als die van een geschrokken chihuahua), waardoor het ook niet zo gek is dat we vaak eerder worden aangezien voor vriendinnen dan voor zussen.

‘Jij ook fijne kerst, Clau.’ Ik snel op haar af om haar een halve knuffel te geven en wat spullen van haar over te nemen, maar mijn zus klemt al haar bepakking nog wat steviger vast en protesteert: ‘Hoeft niet! Druk jij maar op het knopje van de lift.’

‘Maar...’ Als ik de blik in haar ogen zie, onderbreek ik mezelf voor de goede orde maar. Als Claudia iets in haar kop heeft, heeft

ze het niet in haar kont. Ik doe braaf wat ze zegt en werp dan weer een heimelijke blik opzij. ‘Dank je voor het ophalen van mijn vlees. Zal ik het anders even van je aan...’

‘Nee hoor, ik kan dit prima tillen. Het is niet zwaar,’ liegt Claudia. Inmiddels is er een dun laagje zweet op haar bovenlip verschenen.

Oké, dit is belachelijk.

‘Laat mij nou even iets vasthouden,’ dring ik aan.

‘Nee.’

‘Je hoeft het echt niet allemaal alleen te doen.’

‘Als de baby er straks is moet ik ook met van alles sjouwen. Dit is een goede oefening.’

‘Clau, echt. Ik wil op z’n minst m’n eigen bestelling tillen.’

‘Née,’ snauwt ze. Haar stem weerkaatst tegen de betegelde muren van de hal.

Ik rol met mijn ogen en wend me weer tot de liftdeuren. Nog even en de lift is er. Naast me verandert Claudia moeizaam van houding. Een van de tassen glijdt van haar schouder en ze balanceert de dozen van de slager en de viszaak op één arm om het hengsel weer omhoog te trekken.

Ik zie mijn kans schoon en doe een verrassingsuitval. Vlug probeer ik de dozen uit haar handen te worstelen, maar ze slaat haar andere hand er direct weer omheen. ‘Laat los!’

‘Doe niet zo achterlijk, je bent zwanger,’ bijt ik haar toe, en ik weet mijn vingers achter het deksel van de bovenste doos te wurmen zodat ik meer kracht kan zetten.

Ze klemt ze wat steviger vast. ‘Nee.’

‘Geef hier!’ Ik ruk aan het deksel. Dan klinkt er plotseling een scheurend geluid. Het karton geeft mee.

Alsof ik het in slow motion zie gebeuren, scheurt de doos met het vlees erin. Doordat mijn zus tegenkracht zet, worden de entrecotes, ossenhaasjes en carpacciorollade in een halve cirkel

om ons heen gelanceerd. Stuk voor stuk komen ze met een klets terecht op de tegelvloer. Diezelfde tegelvloer waar iedereen met zijn vieze modderpoten overheen banjert en precies op dit plekje op de lift gaat staan wachten.

‘Shit,’ zeg ik, nog verstijfd van schrik.

‘Oeps,’ zegt Claudia.

‘Misschien kan ik ze nog afspoe...’ begin ik, maar op dat moment glijden de liftdeuren met een ‘ping’ open. In een tijdsbestek van een picoseconde maken de drie gigantische hellehonden van mijn overbuurvrouw korte metten met mijn plan.

Ze stuiven op me af als een snuivende, grommende tornado met bij elkaar opgeteld wel honderdzesentwintig tanden – tanden die zich zonder aarzelen in mijn peperdure vloervlees zetten.

Ik zou er iets van moeten zeggen, of op z’n minst in beweging moeten komen, maar ik ben echt als de dood voor die monsters van de overbuurvrouw. Ze hebben de schofthoogte van een pony en het gebit van een volwassen haai. Ik blijf dus als bevroren staan met de helft van de kartonnen doos nog in mijn hand – een soort geschrokken standbeeld. Claudia is er naast me niet veel beter aan toe.

‘Bello! Dingo! Darcy!’ buldert de overbuurvrouw. Haar ruige stemgeluid weerkaatst tegen de muren van de hal, waardoor het nog angstaanjagender klinkt. De buurvrouw zelf vind ik misschien nog wel enger dan haar honden. Ze heeft zo’n gezicht dat eruitziet alsof het haastig op het juten hoofd van een vogelverschrikker is gekladderd, met een brede, boze mond en kleine priemoogjes waarmee ze mij altijd vol afkeer aankijkt. Geen idee waarom, want ik ben hier niet degene die overal met drie stinkende strontfabrieken rondsjouwt. Als het regent ruikt het hele flatgebouw naar natte hond. Maar goed, ze moet me duidelijk niet, en ik vermoed dat deze ontmoeting het er niet veel beter op gaat maken.

Ze sleurt haar honden een paar passen achteruit – iets wat haar waarschijnlijk een bovenmenselijke krachtsinspanning kost. Die monsters vermalen nog steeds met een moordlustig genoeg mijn prachtige lapjes vlees.

De buurvrouw gaat op haar knieën zitten en worstelt de onderdelen van mijn kerstdiner een voor een uit hun muilen en smijt ze achter zich op de vloer. ‘Nee, los,’ snauwt ze tegen de laatste hond, die gromt als ze aan de entrecote trekt die uit zijn bek hangt. Het eerste monster doet stiekem weer een paar passen naar een stuk vlees toe. ‘Ik zei néé,’ roept ze naar hem, en hij gaat met schuldig gefronste wenkbrauwen op zijn kont zitten.

‘Zal ik...’ begin ik, en ik steek mijn hand uit naar een aangevreten ossenhaasje.

De hond die net nog zo schuldig keek, laat een lage grom horen en ik doe snel een stap achteruit. Bij nader inzien heeft dit geen haast. De vijfsecondenregel gaat vast niet op voor vlees waar al op gekauwd is.

Zodra de laatste hond ook met tegenzin zijn entrecote heeft opgegeven, draait de buurvrouw zich met een woeste blik om. ‘Wat beziélt jou?’

‘Mij?’ Ik knipper met mijn ogen.

‘Ze mogen helemaal geen rauw vlees hebben,’ brult ze, en ik krimp een stukje ineen. ‘Ze volgen een heel specifiek dieet, anders krijgen ze darmproblemen!’

Ik doe mijn mond open en klap hem dan weer dicht. Impliceert ze nu dat ik het vlees speciaal voor haar vreselijke viervoeters in de hal heb gelegd? Er ontstaat kortsluiting in de verbinding tussen mijn hersenen en mijn stembanden. Ik zou wel iets terug willen zeggen – geen idee wat; als het maar niet níets is – maar er komt geen geluid uit mijn mond.

Daar heeft Claudia dan weer geen last van. ‘Mevrouw,’ zegt ze scherp, ‘wilt u niet zo’n toon tegen mijn zus aanslaan? Alsof wij

het voor de lol hebben laten vallen. Dat is ons kerstdiner dat daar op de vloer ligt, en het is nu helemaal verpest door die honden van u.'

'Ach, stel je niet zo aan,' grauwt de buurvrouw.

'Ik stel me niet aan,' schiet Claudia uit haar slof. 'Er zit allemaal hondenkwijl aan! Dat is toch goor?'

Ze maakt een laatdunkend geluid. 'Even afspoelen en je kunt het nog prima eten.'

Nu heeft mijn zus van verbijstering ook even geen tekst meer. We gapen de boze buurvrouw allebei sprakeloos aan. Die knijpt haar ogen tot spleetjes en wijst naar mij. 'Als er iets met ze gebeurt, is de dierenartsrekening voor jou. Ik weet je te vinden.'

En dan is ze weg, voordat ik ook maar iets terug heb kunnen zeggen.

'Vrolijk kerstfeest,' roept Claudia haar na, en ze kijkt van de stapel aangevreten vlees op de gore tegelvloer naar mij. 'Juist.'

Met een ongelukkige zucht zak ik op mijn hurken om het vlees in de halve kartonnen doos in mijn hand te schuiven. Als mijn zus aanstalten maakt om ook door haar knieën te gaan, compleet met haar volledige bepakking en dikke moekebuik, bijt ik haar toe: 'Alsjeblieft, Clau. Jij hebt genóég gedaan.'